

VZKŘÍŠENÍ

ZPRÁVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 75 – svatováclavské - 2007

Co vykonám pro svou víru?

Milí farníci,

v uplynulých měsících nám Pán dal prožít jak v naší farnosti, tak i v místní církvi mnoho radostných chvil. Nemohu nepřipomenout krásné biřmování, návštěvu v Lappersdorfu a pak především celostátní setkání mládeže v Táboře na Klokotech. Jistě jste mnozí sledovali přímé přenosy na TV NOE. Byl jsem velice rád, že jsem mezi 6 000 účastníky potkával i mladé z naší farnosti. Tolik chlapců a děvčat okolo svých biskupů, okolo Krista; v modlitbě, při svátosti smíření. Jak neprožívat nadšení z víry, radost ze živé církve. Všem, kdo se za setkání modlili, patří velký dík.

Pán nám dává zakoušet tyto radostné okamžiky, aby podporoval a motivoval naši víru. Však to dobře víme, že celý náš život je cestou k živé víře, která proměňuje světlem evangelia náš život. Kéž nový školní rok je příležitostí udělat něco konkrétního, i když třeba malého, pro svou víru a víru bratří a sester v našem okolí. Rozhodněme se, že se nespokojíme s prostředností, a vykročíme s odvahou!

Začátkem září, na setkání mladých z celé Itálie, řekl papež Benedikt: „Nebojte se snít velké sny, které ve vás vzbuzuje Duch svatý.“

Nebojme se ani my udělat něco pro víru.

Váš P. Jenda

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

● **Farní výlet** – Ondra tentokrát naplánoval putování po Brdech a jak říká, kromě dobré nálady je nutno vzít s sebou i dobrou kondici ☺. Sejdeme se před kostelem v sobotu 13. října v 8.30. Plakátky s podrobnostmi naleznete na nástěnkách.

● **Na přání pana** Tučka, aby se ve zpravodaji opět uveřejňovala nabídka farníků, ať už s řemeslnými pracemi či jinými službami, tedy žádáme vás, kdo byste měli zájem uveřejnit svoji vizitku (jméno, druh služby, telefon nebo jiné spojení) ve Vzkříšení, ozvěte se - buď mailem nebo dejte lístek do sakristie.

Plánované výjezdní akce:

● Podzimní víkend rodin s dětmi od čtvrtka 28. září do neděle 30. září 2007 v Jitřavě.

● Podzimní prázdniny pro mladé v Příchovicích: 24. – 28.10.

● Podzimní prázdniny pro děti v Nymburku: 25. – 28.10.

● Adventní duchovní obnova pro mladé na Ktiši: 30.11. – 2.12.

● Vánoční duchovně - sportovní pobyt na horách s možností prožít Silvestr – od 26.12. v Příchovicích

● Zimní lyžování pro mladé: 1.- 3. 2. 2008

● Jarní prázdniny pro děti na Mariánské v Krušných horách: 23. 2. – 1.3. 2008

● Jarní prázdniny pro mladé od 23. 2. – 1.3. 2008 ve Španieľ dolině na Slovensku.

Duchovní akce konané ve farnosti:

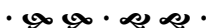
● Duchovní obnova pro manžele s dětmi (hlídání zajištěno): 8.12.

● Přednáškové pásmo v listopadu o Teologii těla

Další důležité akce ve farnosti:

● Úklid kostela – sobota 24.11. dopoledne.

● Mikulášská 5.12. od 17.00.

● Z DIVADLA MIRIAM

Letos 25. září zahájilo Divadlo Miriam svou další sezónu. Opět se můžeme těšit na další reprízy populární hry **Návštěvník** (ve čtvrtek 18. října od 19 hod.), znovu se bude hrát i novinka z letošního jara **Hodina lásky** (ve čtvrtek 25. října od 19 hod.). Poněvadž francouzský spisovatel Eric E. Schmitt změnil svůj původně odmítavý postoj k uvádění upravené verze románu Noemovo dítě, budeme v listopadu svědky obnovené premiéry hry **Noemovo dítě**.

Divadlo Miriam získalo výhradní souhlas a povolení autora k uvádění tohoto vynikajícího textu. Podrobně jsme psali o této hře ve Vzkříšení č. 72 letos v lednu (zájemci si mohou znovu přečíst článek na farních stránkách www.farnoststrasnice.cz).

Divadelní společnost Petrklíč, která zajišťuje programy u nás v Divadle Miriam, připravuje však ještě jednu novinku. Už začátkem října bude uvedena premiéra hry Jana z Arku. Hra je ale součástí netradičního projektu „Divadlo v chrámu“, to znamená, že není vytvořena pro divadelní scénu, ale hraje se v obvyklém kostelním prostředí, s využitím minima divadelních kulís a rekvizit. Možná si někteří z nás pamatují na hru Pilátova žena, hranou v kostele sv. Voršily na Národní třídě i v různých jiných kostelech. To byla první hra v projektu „Divadlo v chrámu“, nyní tedy následuje druhá inscenace v této řadě. **Jana z Arku** bude mít premiéru ve čtvrtek 4. října v 19 hod. v kostele sv. Štěpána (Štěpánská ul., Praha 2).

Příběh svaté Jany z Arku, národní patronky a ochránkyně Francie, už po staletí inspiroval spisovatele, básníky, malíře i hudební skladatele. Její osudy ztvárnili Voltaire, F. Schiller, A. France, Ch. Péguy, G. B. Shaw a mnozí jiní. Celovečerní oratorium Jana z Arku na hranici napsal francouzský hudební skladatel Arthur Honegger.

Jana z Arku (též Panna orléanská) zasáhla významně do válek francouzského krále Karla VII. proti vévodovi Burgundskému a proti útokům Angličanů. Svou přímostí a nezlomným přesvědčením, a též svou hlubokou vírou v Boží prozřetelnost, přiměla krále Karla VII. k tažení do Orléansu. Francouzské vojáky vedla vítězně k osvobození Orléansu, Pattay a Remeše. Její zásluhou byl Karel VII. v Remeši právoplatně korunován (17.7.1429), čímž získal v očích současníků rozhodující převahu nad svým protivníkem, anglickým uchazečem o trůn, mladým Jindřichem VI. Katolická církev prohlásila Janu z Arku roku 1909 za blahoslavenou, roku 1920 za svatou.

V inscenaci vystoupí herci divadelní společnosti Petrklíč: Lucie Trmíková, Karel Dobrý, Elena Strupková, M. O. Štědroň a L. Kozderka. Režie Jan Nebeský. Další reprízy v kostele sv. Štěpána budou v neděli 7. října (v 15 hod.) a v úterý 23. října (v 19 hod.).

-av-

● P. VLADIMÍR

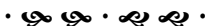
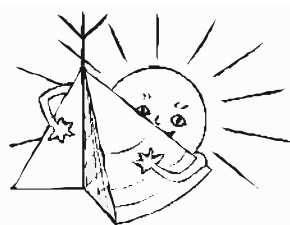
Od července v naší farnosti vypomáhá v kněžské službě P. RNDr. Mgr. Vladimír Kalík. Proto bychom jej chtěli alespoň v několika řádcích představit. Pater Vladimír se narodil v roce 1960 v Praze. Vystudoval Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy obor hydrogeologie a inženýrská geologie. V tomto oboru dále pracoval v geologickém průzkumu, výzkumu i externě učil

na PřF UK hydrogeologii, hydrauliku a hydrologii podzemních vod. Po roce studia v Teologickém konviktu v Litoměřicích, pěti letech na Katolické teologické fakultě UK v Praze a po roce jáhenské služby byl v roce 1999 vysvěcen na kněze. Působil ve farnostech v Praze 4 – Chodově, v Praze 10 – Petrovicích a v Praze 7 – Holešovicích. Na otázky, jak se mu líbí v naší farnosti a jaké je jeho přání v novém působení, alespoň jeho stručné odpovědi: Během dvou prázdninových měsíců se zatím se všim pouze seznamuji. Myslím, že je zde vidět nasazení farníků v osobním i společném duchovním životě - zvláště pak modlitby a života ze svátostí - a toho si velice vážím. A tak si mohu pouze přát – pro sebe i ostatní – abychom v tomto stále pokračovali a prohlubovali tak svůj život s Pánem. Ať Pán žehná.

● OD LÍDY

Milé děti,

ještě jsme se nestačili rozkoukat po prázdninách a už máme první měsíc školy za sebou. Jestli nám budou stejně rychle utíkat i další měsíce, dá-li Bůh, co nevidět budou Vánoce. Do té doby nás ale čeká spousta zajímavých akcí, které pro vás již delší dobu připravujeme a těšíme se, že prožijeme společně hezké chvíle v přírodě, při tvořivé práci nebo při modlitbě.

na 6. října 2007 se nám sešly hned dvě akce:

- pro mladší děti - **Drakiáda ve 14 hodin.**

nad Hostivařskou přehradou (nad hrází) vpravo za parkovištěm projdete malý lesík a tam je naše velká Dračí louka, na které nám všem draci už několik let bezvadně létají.

- pro starší děti – **3. celostátní misijní kongres dětí v Brně**

Jelikož se cestuje až do Brna, musíte si tentokrát opravdu přivstat, cestou ještě něco dospíte. Sraz je již v 5,45 hod na autobusovém nádraží Praha Florenc, stanoviště č. 4. Návrat zpět na Florenc v 19,30 hod.

Abychom zajistili místenky do autobusu, je třeba se co nejdříve přihlásit v sakristii nebo u mě. Doprovod zajišťuje Radka Zítková, která byla již na minulém kongrese, spolu s dalšími mladými pomocníky. S sebou pláštěnku, teplé oblečení, jídlo a pití na celý den + 300,- Kč na dopravu.

Misijní kongres dětí se v Brně koná v duchu motto „Pošli mě, půjdu já“. Očekává se účast stovek dětí z celé republiky, kterým organizátoři přiblíží život a problémy jejich vrstevníků v různých koutech světa.

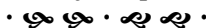
Po zahájení v 9.00 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla bude následovat přivítání vzácných hostů a pásmo modliteb, písní a scének. V 10.00 hodin čeká na malé účastníky misijní olympiáda. Pět brněnských kostelů bude pro tuto sobotu plnit funkci pěti světových kontinentů: minoritský kostel představí Afriku, kostel sv. Jakuba Evropu, dominikánský kostel sv. Michala Austrálii a Oceánii, kostel sv. Tomáše Ameriku a příchodem do jezuitského kostela se octnete v Asii. Každý kontinent nabídne originální program.

V 15.00 hodin se účastníci sejdou v katedrále, kde slavnostní bohoslužbou, které bude předsedat brněnský biskup Vojtěch Cikrle, setkání zakončí.

„Připravili jsme pro všechny účastníky celodenní program se zajímavým putováním po kontinentech. Nezapomněli jsme také na různé hry, soutěže, Misijní koláče, písně, divadelní pásma, koncert, modlitby a Misijní jarmark. Děti se mohou těšit například na putování deštným pralesem, výrobu barevných indiánských čelenek a šperků, důvěrně poznají deset svatých misionářů, naučí se zpívat misijní hymnu i ve španělštině a do pokladničky ve tvaru velkého misijního bonbónu budou moci věnovat své ušetřené dárky pro sirotky v Bangladéši. Závěrečnou mši zpestří misijně laděný obětní průvod a závěrečné rozeslání přítomných 'malých' misionářů, s přáním, aby se o získanou radost dělili s ostatními. Mám radost, že se do přípravy zapojuje velká řada dobrovolníků. Jejich ochota a vstřícnost umožní takový 'malý zázrak', že se totiž celý svět 'vejde' na území několika farností v okolí katedrály,“ říká ředitel Papežských misijních děl (PMD) v České republice P. Jiří Šlégr.

Letošní celorepublikový Misijní kongres je třetí v pořadí, první se uskutečnil v roce 2001 ve Špindlerově Mlýně, druhý v roce 2004 ve Vilémově. I nadále se počítá s tím, že se Misijní kongresy dětí budou konat každé tři roky – na obou kongresech jsme byli, doufám, že i letos se jej, milé děti, rády zúčastníte.

Spousta z vás vlastně už misionářem je. Řadu let pečeme koláčky na Papežské misijní dílo dětí, letos na velikonoce jsme posílali výtěžek do Albánie.

Betlém z keramiky pro náš kostel budeme dodělavat 20. října od 10 hodin v učebně.

Řada postav je již hotová. V neděli 7.a 14. října budou pro inspiraci vystaveny vzadu v kostele. Chybí Ježíšek, svatý Josef, ještě jeden král, velbloud, pastýří, ovečky.... Už víme, jak na to, práce nám, s Boží pomocí, půjde jistě od ruky a vánoční dárek pro náš kostel bude hotový.

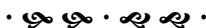
Zveme na pomoc i další kamarády keramiky.

Podzimní prázdniny od čtvrtka 25. do neděle 28. října u otce Petera Kováče na faře v Nymburce. Přihlášky odevzdejte nejpozději do neděle 21. října. Další podrobné informace pro přihlášené děti obdržíte v sakristii nebo na webových stránkách.

Růženec s dětmi v úterý 30. října od 17,00 hod v našem kostele.

Děti, budeme se modlit Růženec světla, přineste s sebou doma nakreslený obrázek k jednomu z jeho tajemství.

Výroba adventních věnců s dětmi i dospělými v sobotu 1. prosince od 9 do 12 hodin v učebně. Materiál na jejich výrobu bude k dispozici, uvítáme i vaše zkušenosti a nápady. Podobně jako vloni se věnečky, vlastnoručně ozdobené i ty koupené, budou při první adventní neděli v kostele světit.

Toto je pro dospělé:

Albánský jarmark pořádáme v neděli 21. října dopoledne ve farním sále.

Věci na jarmark, které se budou nabízet za dobrovolný příspěvek, přijímáme v sobotu na faře.

Vybrané peníze P. Jan Houkal odveze, dá-li Bůh, o Velikonocích do Albánie.

Podzimní farní úklid proběhne v sobotu 24. listopadu dopoledne. Kdo má zájem jakkoliv pomoci, napište se, prosím, v sakristii na rozpis, abychom pro vás mohli všechno, včetně občerstvení, připravit. Bohu díky za vaši ochotu.

Na společné podnikání se moc těší

Lída a její věrní pomocníci

● KRONIKA

NÁVŠTĚVA V LAPPERSDORFU 16. - 17. 6. 2007

Ve dnech 16. – 17. června 2007 navštívila početná skupina našich farníků, přibližně 45 lidí, včetně osmi dětí, naši spřátelenou farnost v Lappersdorfu. Na cestu jsme se vydali pod vedením otce Jana Balíka v sobotu v sedm hodin ráno. Do Lappersdorfu jsme dorazili před polednem, jak bylo domluveno a po milém uvítání jsme se svými hostiteli odjeli k ubytování v rodinách.

Po obědě jsme pod vedením pana Kappla absolvovali prohlídku Regensburgu. Mohli jsme se tak opět potěšit krásnými pohledy na toto historii naplněné město. Nelze popsat několikahodinovou prohlídku s odborným výkladem pana prof. Kappla, ale můžeme si připomenout některá významná místa. Po Kamenném mostě z 12. století jsme přešli přes Dunaj do Starého města, kde stojí vedle sebe na 1200 historických staveb (nebudu je vyjmenovávat). Procházka pokračovala kolem brány Porta Praetoria z r. 179 po Kristu do

Dómu sv. Petra (počátek výstavby r. 1260), kde jsme si u sochy sv. Václava zazpívali Svatováclavský chorál. Další významné místo, které jsme navštívili, byl kostel sv. Emmerama, misionáře Bavorska, žil v 7. století. Po návratu domů nám večere skutečně chutnala.

V neděli dopoledne v 10:30 jsme se společně zúčastnili mše svaté pod širým nebem, po které bylo rozloučení s farní asistentkou, takže jsme si mohli vyslechnout několik málo děkovných projevů. Potom byla uspořádána společná slavnost na zahradě farní mateřské školy. Pohoštění bylo bohaté, kotlety a klobásy voněly, pivo a limonády byly osvěžující, káva chutná, dorty a koláče domácí, hudba hrála, lidé se dobře bavili, i když si někdy dobře nerozuměli, atmosféra srdečná a tak probíhal společný Pfarrfest. Po odpolední kávě jsme se srdečně rozloučili a vyrazili na cestu domů, do Strašnic. A tak skončilo jubilejní desáté setkání našich spřátelených farností. Poděkovali jsme Bohu za šťastnou cestu i za milé přátele a vrátili se domů. Karel Duchek

FARNÍ POUŤ DO KÁJOVA A ZLATÉ KORUNY

Čtvrtou sobotu v červnu se dvacet strašnických farníků a náš milý kaplan P. Peter vydalo na pouť do jihočeského Kájova spolu s dalšími poutníky ze Společnosti sv. Vincence z Pauly. Odjeli jsme jako obvykle od našeho kostela na čas a po ranních modlitbách a růženci jsme v pohodlí dojeli do Kájova. Přivítal nás monsignor Pýcha z Krumlova s omluvou, že se musí hned vrátit, že má přijet návštěva z nunciatury. K sloužení mše svaté se začal připravovat náš Peter. Místní sestřičky (Milosrdné sestry sv. Vincence z Paula) pobíhaly sem tam a horlivě se snažily připravit vše ke mši svaté pro téměř 200 poutníků, kteří se shromáždili v poutním kostele. Dokonce rozdaly i zpěvníky do lavic. Náš kaplan Peter slavil mši svatou důstojně (jako vždy) a bez přípravy pronesl místo mons. Pýchy velmi pěknou smysluplnou promluvu a podal sám téměř 200 svatých přijímání.

Po mši svaté jsme si prohlédli pěkně zrestaurovaný chrám i okolí. Ves Kájov byla považována za nejstarší poutní místo v Čechách, kam se lidé chodili „kát“ ze svých hříchů před sochu Bohorodičky, která je skutečně velmi stará. První historická zmínka o vsi Kájov je z roku 1263, když ji král Přemysl Otakar II. (synovec sv. Anežky České) daroval nově založenému klášteru ve Zlaté koruně. Kájov byl zvelebován různými dary na poděkování za vyslyšené prosby. Na příklad v době pobělohorské věnoval Jaroslav ze Šternberka stříbrný kříž a vzácné konvičky, Polyxena z Lobkovic obraz sv. Terezie na zrcadle a manželka místodržícího Jaroslava Bořity z Martinic, který byl protestantskými stavy svržen z okna Pražského hradu, darovala roku 1631

soška Panny Marie damaškové šaty bohatě zdobené zlatem a drahokamy. V té době se objevil v Kájově pramen výborné vody - zázračné - a nad ním byla postavena prostá kaplička.

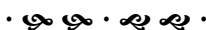
Po letech bídy a utrpení třicetileté války byly opět obnoveny poutě, paní Uršula z Kaplice zřídila pro Kájov nadaci, aby byla zajištěna duchovní správa. Roku 1768 byl pořízen krásný mramorový oltář a soška Panny Marie byla na něj přenesena. Ale v době josefínské - roku 1785 - byl zrušen zlatokorunský klášter a Kájov byl svěřen světské duchovní správě. Poutě byly zakázány. Po napoleonských válkách bylo i z Kájova odesláno na zaplacení válečných výloh mnoho zlatých kalichů a jiných posvátných věcí a poutní chrám byl ožebračen docela. Zůstala našťestí milostná soška Matky Boží, k níž putují Češi i Němci, zejména o mariánských svátcích. Vesnička Kájov měla na počátku 20. století 30 obyvatel, ale přesto byla významným poutním místem.

Z Kájova jsme odjeli do kláštera Zlatá koruna, původně zvaného Trnová koruna. Trn z údajně pravé Kristovy trnové koruny daroval zakladateli kláštera Přemyslu Otakaru II. francouzský král sv. Ludvík IX, který trnovou korunu získal v Konstantinopoli za obrovské peníze a nechal pro ni v Paříži postavit nádhernou relikviářovou kapli Saint Chapelle. (O století později věnoval Jan Dobrý dva trny z této Kristovy trnové koruny císaři Karlu IV., který jeden vložil do křížku české Svatováclavské koruny).

Ačkoliv byl klášter Zlatá koruna za husitských válek roku 1420 vypálen a v roce 1785 dekretem Josefa II. zrušen a mniši vyhnáni, byl od počátku 20. století obnovován a stal se státní kulturní památkou. Významnou stavbou je trojlodní bazilika Panny Marie s příčnou lodí a třemi chórovými kaplemi, dokončená ve 14. století za účasti Michala Parléře.

Naši další zastávkou byl v Mezimostí - na soutoku Nežárky a Lužnice - moderní areál, vybudovaný při kostele a faře, který slouží hlavně mládeži, ministrantské skupiny tam mohou i přespat. Obdivovali jsme krásné prostředí zdobené velkými oleandry a byli jsme vděční za pohoštění kávou, limonádou, pro pány i pivem. Věnoval se nám pan farář, který nám ukázal, jak horlivě budují i další prostory a nový mladý předseda Společnosti sv. Vincence z Pauly, který panu faráři obětavě pomáhá, pracuje s mládeží, je v obci místostarostou. Oba nás přijali velmi srdečně, ale po prohlídce kostela jsme museli hned odjet, protože jsme pospíchali do Strašnic, kam jsme včas dorazili.

Jarmila Neumannová

CYKLOVÝPRAVA PO ŠUMAVSKÝCH NEROVNOSTECH

V sobotu 30. června se sešla parta nadšených cyklistů ze Strašnic a z Hostivaře na Hlavním nádraží. Většinou ještě nevěděli, jaká je v následujících dnech čekají dobrodružství. Přesněji řečeno: nás „dobrodružství“, otce Jendu „ráj“.

Naši putovní expedici jsme zahájili v kempu Železná Ruda. Mile nás překvapilo, jak se kvalita služeb v tomto turistickém zařízení oproti loňsku vysoce zlepšila. Hned první den jsme vyrazili na Černé a Čertovo jezero za deště, který nás prakticky neopustil celý týden. Druhý den jsme zdolali horu Ostrý. Cestou dolů udělal kamarád pár kotmelců, nestalo se mu naštěstí nic vážného. Už nás nemohl doprovázet a po zbytek naší výpravy zůstal v péči sušické nemocnice. V pondělí jsme přes Prášily přešli až do Antýglu. Vytrvalý déšť neodcházel, proto Jenda vyjednal ubytování na faře ve Zbytinách. Ta představa, že budeme konečně v suchu, nás sice potěšila, ale místo odpočinkového dne nás čekal přejezd dlouhý 74 kilometrů. Museli jsme pořádně šlápnout do pedálů. Když jsme přijeli na faru, začali jsme sušit mokré spacáky a stany. Problém, jak nahradit chybějící koupelnu nám Jenda dokonale předvedl, když se myl v sudu s dešťovkou za vydatné pomoci ešusu. Tato stylová koupel nás však nenadchla, proto jsme následující den navštívili plavecký bazén ve Volarech, kde jsme nechali všechnu špinu, ale i dobře si zaplavali. Zda museli bazén po naší návštěvě vyčistit, už nevíme:-). Touto očistou jsme znovu dobyli odcházející síly.

Podnikli jsme ještě pár výletů např. do Pěkné a ke Stožecké kapli, do Vojenského újezdu Boletice, na rozhlednu Libín, na Bobík a Boubín s rozhlednou. Cestou jsme nepřekonávali jen kopce, ale i jiné překážky. Při výstupu na Boubín jsme museli zdolat strmý třímetrový plot, přes který jsme přeházeli kola i sebe.

Každý den jsme zahájili společnou mší svatou. Večery jsme trávili pospolu, nejen společnou modlitbou, také jsme psali testy o svatých a o Šumavě, hráli petanque a fotbal a zpívali za doprovodu Jendovy kytary. Velké uznání si zaslouží jáhen Pavel, který byl operačním střediskem, zdravotním bratrem a hlavně výborným šéfkuchařem v jedné osobě. Vždy měl po ruce dobrou náladu. Chtěli bychom poděkovat také otci Jendovi za krásné zážitky a výlety po Šumavě. Celkem jsme najeli asi 350 km, což se dalo za týden v pohodě zvládnout.

Velká ostuda je, že se z naší, tak velké farnosti, nenašlo více mládeže (z mladých nás jelo pouze 5 + otec Jenda), jenž udrží kola a rovnováhu. Při dobré vůli by tyto terénní nerovnosti zdolal každý. Doufáme, že se příští rok účast strašničáků vylepší.

Aničky K. a S.

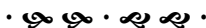
PS. Zázrak dobra

Výpravu se zúčastnila i jedna slovenská rodina. Druhý den tatínek Dalibor zapomněl batoh se všemi doklady a penězi u Černého jezera. Když si to uvědomil, všichni jsme se modlili, aby se věci našly. Dalibor se sebral a uháněl na kole zpět. Když dojížděl k jezeru, uslyšel volat mladé manžele s kočárkem. „Pane Dalibor, pane Dalibor. Máme tady váš batoh.“ K radosti našich slovenských kamarádů jim byl odevzdán batoh včetně celého obsahu.

Není to v současné době Boží zázrak? A nejedná se o svědectví, že ne všichni lidé jsou špatní?

Večer jsme při modlitbě radostně chválili Pána Boha za tak velkou dobrotu.

P. Jenda

MLADÍ VE VYSOKÝCH TATRÁCH

V pátek 27. července jsme vyrazili v počtu 16 na týdenní pobyt do Vysokých Tater. Celou noc jsme ve vlaku střídavě spali, povídali, hráli hry, zpívali a hráli na kytaru. Na Slovensko jsme dorazili ráno, přesedli na autobus a v penzionu ve Ždiaru byli před 11 hodinou. Podkroví obsadila děvčata, kluci zabrali první patro. Ještě jsme se nestačili vybalit a už jsme vyrazili na výlet kolem Ždiaru.

Během našeho pobytu bylo slunečno, jen chvílemi deštivo. Docela dobrý výlet byl na Teriho chatu. Ten den bylo zataženo a kolem 2000 metrů začalo sněžit, byla mlha a chvíli i sněhová vichřice. Když jsme došli na chatu, všichni jsme byli promočení, někteří měli i puchýře.

Krásu tatranské přírody si umíte představit: nahoře prameny, průzračná voda. Jen pod Tatrami bylo málo stromů, což je následek silného větru.

Další výlet vedl polskou částí hor. Větší skupina šla k jezerům, kdežto několik kluků vyšlo až na Rysy. Ta cesta se měla platit, ale protože jsme neměli zloté, museli jsme projít bez placení.

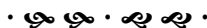
Také byl jeden den odpočinku, tedy jen pro dívky. Užily jsme si ho. Šly jsme se jen trochu projít a pak hrály hry.

Jídlo jsme si většinou připravovali sami. Jeden večer kluci připravovali specialitu. Dělal se svým jídlem velké tajnosti. Nakonec se dalo docela jíst a někteří si jejich sladké těstoviny i přidali. Někdy vařil i pan domácí: guláš, klobásy a jednou přinesl čerstvý ovčí sýr. Nádobí umývali většinou ti, co na společná setkání chodívali pozdě.

Každé ráno jsme společně s P. Jednou slavili mši svatou. Po večeri jsme sedávali v jídelně a četli si knížku o nebezpečí okultismu a pak do hajan. Občas kluci blbli, hráli na kytaru a zpívali.

V den odjezdu jsme museli čekat na nádraží. Moc nám to nevadilo. Chodili jsme po městě, hráli hry a hlídali batohy. Ve vlaku jsme se rozdělili. V jednom kupé se spalo a ve druhém bylo rušno. Měli jsme i malé nedorozumění s panem průvodčím, ale to se pak vysvětlilo. Ve dveřích hlučného kupé chybělo sklo, a tak bylo vše slyšet.

Jitka Manová

TURECKO 1.-16.8. 2007

Prvního dne měsíce srpna jsme otec Peter, Zdeněk, Kryštof, Radka, Zuzka a já nasedli na Florenci do autobusu a přes Slovensko, Maďarsko, Srbsko a Bulharsko vyrazili do Turecka. Místní atmosféra na nás dýchla hned na tureckých hranicích, kde jsme absolvovali několikanásobnou kontrolu pasů, po níž následovala prohlídka batohů - akce ne zrovna příjemná, avšak my, co si socialismus pamatujeme převážně z kočárku, jsme něco z něho mohli okusit na vlastní kůži... Po všech kontrolách jsme nakonec 2. srpna k večeru dorazili do Istanbulu.

Druhý den ráno jsme se vydali prohlédnout si město. Během tří dnů, které jsme tu strávili, jsme navštívili Hagii Sofii (kdysi křesťanský chrám, poté mešitu, dnes už pouze muzeum), Modrou mešitu, Velký bazar, projeli se loďkou přes průliv Bospor, kolem kterého se město rozkládá a stihli se seznámit s místními františkány, kteří nám mnohokrát poskytli pomoc, útočiště a pohostinství. V neděli jsme byli na španělsko-francouzsko-turecké mši svaté a potom prohodili pár slov s nemnoha místními křesťany (kteří nejsou v Turecku příliš vítáni) a večer vyrazili autobusem na jihozápad do města Cenakkale. Tam jsme přesedlali na minibus a svezli se prohlédnout si bájnou Tróju. Prohlídka byla po noci strávené v autobuse poměrně náročná, proto jsme ji brzo vyměnili za koupel a relaxaci u moře, kam nás autem svezl německy mluvící turecký obchodník, na jehož zahradě jsme si mezitím zařídili nocleh. A protože byl den, kdy jsme společně slavili slavnost Proměnění Páně, postavili jsme večer tři stany...teda vlastně dva...a řekli si: „je dobře, že jsme tady...“. Část poutníků zvolila místo stanů noc pod fíkovníkem, nebo co to bylo za strom... a zatímco někteří z nás už chrápali, jiní usínajíc koukali na hvězdy a na vykukující část nedaleko stojící mešity...

Ráno jsme se z Tróje vrátili do Cenakkale a odtud pokračovali dál na jih, do Bergama, vystavěného pod antickým městem Pergamon, o kterém se zmiňuje apoštol Jan v knize Zjevení. Po dvou dnech strávených v Bergamu pokračovala naše cesta přes Izmir, velké průmyslové město, kde jsme se rozhodli nezdržovat, do cílového bodu naší pouti - do Efezu (teda vlastně do Selcuku, neboť jak tomu bylo již v předešlých městech, Selcuk je v současnosti obývané město stojící na dohled antického Efezu). V Selcuku

jsme se ubytovali v příjemném rodinném penzionu, odložili jsme batohy a vyrazili ven, na prohlídku nedaleko stojící baziliky sv. apoštola Jana, kde byl světec původně pohřben. Po západu slunce, na který jsme si u baziliky počkali, jsme se vydali toulat nočním městem.

Druhý den dopoledne jsme si společně přečetli list Efezským a odpoledne se vydali po stopách apoštola Pavla do města samotného.

Příští den jsme si zase připadali tak trochu jako Izraelité na poušti, když jsme vyprahlou zemí putovali několik

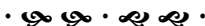

kilometrů (které nám však v místních podmínkách připadali jako věčnost) k moři, kde nás čekalo zasloužené koupání.

Třetí den v Efezu byl závěrem naší pouti, na kterém nás konečně čekala také opravdová pěší pouť. Před polednem jsme vyrazili do Miriamane, domečku, kde podle tradice prožívala Panna Maria poslední léta svého života. Je to asi 9km od Selcuku...a pěkně do kopce... Po mši svaté, kterou jsme v cíli své cesty slavili, nás čekala cesta zpátky, balení batohů a pak už autobus. Následovalo noční cestování a ráno už nás vítal starý známý Istanbul, ve kterém jsme ještě naposledy přenocovali a potom se s ním i s Turky rozloučili. Autobus nás vzal dál a dál na západ...následující večer už jsme usínali v Maďarsku a probudili se na dohled Prahy...

Nutno dodat, že nás na každém kroku provázela mnohdy opravdu znatelná Boží pomoc... proto děkujeme za všechny modlitby, kterými jste nás po celou dobu provázeli.

Bára

S KAMARÁDY V DESNÉ

V druhé půlce srpna, ještě za dobrého počasí, jsme se vydali spolu s dalšími čtyřmi rodinami z klubíku do Desné v Jizerských horách. Byli jsme tam táta, máma, Bádí (tj. naše Bára), já a pak ještě děti a tety (a taky strejdivé, ale to zatím neumím říkat). Moc jsme se na kamarády a na nová dobrodružství těšili.

Místo bylo jako stvořené pro výlety i kratší vycházky po okolí. Pokaždé jsme zažili něco zajímavého: házeli jsme kamínky a kytičky do řeky z různých mostů, sledovali jsme vláčky, práskali jsme kuličky pámelníku nebo jsme na hřištích vyzkoušeli houpačky a skluzavky. A nechybělo ani pozorování zvířat – bé-bé, ko-ko, bū-bů. Přimo v Desné jsme si prohlédli oba kostely a několikrát jsme byli na nádraží zkontrolovat postup prací. Zrovna totiž upravovali nové nástupiště pomocí bagru, který popojížděl na drezině.

Vypravili jsme se také na polo- i (skoro) celodenní výlety. Na Protrženou přehradu, která stávala nad Desnou, jsme vyráželi v průběhu celého týdne v menších skupinkách. Dlouhá cesta do kopce byla odměněna prozkoumáním zbytků přehradu a rychlou jízdou dolů. Kdo neměl kočárek, svezl se, jako já, na koníčku. ;-)

Společná výprava se konala do Příchovic a na rozhlednu Štěpánka. Karavana kočárků a pěších turistů působila rozhodně silným dojmem. Já jsem

zrovna nechtěl moc šlapat, ale jelikož se Barča nesla v krosničce, naplno jsem si užíval jízdy v kočárku, která mi je jinak vzácná. Další zajímavý cíl byla zastávka Dolní Polubný, kam jsme šli prozkoumat ozubnicovou trať. Prý se sice zuby pro osobní vláčky nepoužívají, ale i tak se nám koleje a následná jízda zpět do Desné líbily.

Poslední větší výlet jsme podnikli vlakem do Harrachova. Peší výšlap nebyl tentokrát příliš dlouhý – prošli jsme městem k Mumlavským

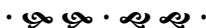
vodopádům. Omrkli jsme i sklárnu, do které je vidět z restaurace, a kapličku s oltářem z benátských zrcadel. Užili jsme si poslední jízdy vláčkem, pořádně jsme mu zamávali a on nám za odměnu na rozloučenou zatroubil.

Mezi výlety jsme si lebedili kolem fary, která nás hostila. Místo na hraní jsme si vždy našli – venku na písku, v jídelně nebo u nás v pokoji, kde jsme se scházely skoro všechny děti, protože jsme měli pokoj v přízemí hned za kuchyní. Mimochodem rodiče si prý večer také trochu hráli – stavěli města a lehalí si na louky při Carcassonne.

A abych nezapomněl, přijel se na nás podívat také P. Jenda (trochu jsme ho pozlobili při mši svaté). Večer jsme s ním opékali buřtíky. To byla šamka! Mohly by být častěji. :o)))

Byl to prostě bezva týden, i když jsme si občas drobátko zalumpáčili a museli jsme být usměřňováni. ;-) Utvrdili jsme naše kamarádství a pár šrámu na tom nic nemění. Od září se opět scházíme na našem klubíku (máme novou trampolínu a malou skluzavku!) a už chystáme další společnou víkendovou akci. Vlastně právě teď' pa pa z Jitavy!

Venda Barták (s maminkou)

DĚTSKÝ TÁBOR ROKYTNICE 2007

Lvová – nízkonákladovost, Vlkanov – stísněnost (prostorová), Dřevohostice – pohostinnost, Jitava – deštivost, Rokytnice – megalomanskost. Jak je z tohoto výčtu vidět, letos jsme již popáté jeli s dětmi na letní tábor. A snažil-li jsem se každý z absolvovaných táborů popsat jedním nejpřílehavějším slovem, pak se mi tento popis zcela jistě nejvíce podařil v posledním případě. Pro demonstraci nechme mluvit čísla: 2 – plně obsazená dvoupatrová fara, 51 – počet dětí, 16 500 – délka tábora počítaná v minutách (neboť na táboře se vskutku počítá každá minuta). Organizace nebyla vůbec snadná, neboť velikou roli hrál ještě jeden všeznesnadňující prvek, a totiž věkové rozpětí „dětí“. Uvozovky jsou velmi na místě, vždyť nejstaršímu bylo patnáct let. Nejmladší účastníci pak pouhých šest. Nejspíše si dovedete představit, že patnáctiletého úplně nebaví dětské hry a že šestiletá neujde na výletě dvacet kilometrů.

Přitom jsme však chtěli zachovat „standardní“ model celotáborové hry, která je pak zhodnocena v závěrečné bojovce. Raději se nebudu moc zmiňovat o této hře, které jsme nakonec skoro nerozuměli ani my, její autoři. A bylo by mi trapné vyprávět o poslední bojovce, jejíž intelektuální částí by neprošel ani biblista a částí fyzickou ani maratonec. Přepočítávání výsledků bylo tedy velice nesnadné, a tudíž jsme museli použít osvědčený trik – zatemnění srozumitelnosti jejím oděním do matematického hávu. Takže jediný

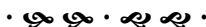
účastník této hry se nedozvěděl, proč dopadl, jak dopadl. My sami jsme to ovšem také nevěděli.

Pojďme však „popořádku“: začali jsme koncem, končíme tedy na začátku. Ale již samotný začátek byl předzvěstí obvyklého (tragického) konce megalomanských snah – nevešli jsme se do autobusu. Někteří tedy museli jet autem. Nakonec (resp. nazačátek) jsme se v pondělí 20. 8. 2007 okolo poledního „šťastně“ sešli před farou v Rokytnici nad Jizerou. A jedno veliké novum – všichni se do fary pohodlně vešli. A tábor se mohl rozjet: vstávání okolo půl osmé, rozcvičky s modlitbou, dopolední (resp. odpolední) hry, odpolední (resp. dopolední) výlety, celodenní výlety, snídaně, obědy, večeře, mytí nádobí, nepořádek na pokojích, uklízení, sprchování, ukládání k spánku, svolávání, rozpouštění, dusot, hluk, ale také zábava, legrace, povídání, zpovídání, mše svaté, spokojenost (snad), ...

...a misionování. Celý tábor se totiž nesl v duchu misií. Děti byly podle věku rozděleny na dvě skupiny, na (starší) misionáře a (mladší) misionované národy. Toto rozdělení platilo i při hrách, ve kterých misionáři jakoby pokřesťanšťovali národy Země. Rozuzlením závěrečné bojovky pak bylo, že „už není rozdíl mezi pohanem a Židem, otrokem a svobodným, mužem a ženou“, misionářem a misionovaným. Neboť křesťan má být po celý svůj život misionář i misionovaný zároveň. Každý večer také vedl Jan dušestruvu, při které vyprávěl o křesťanských misiích ve světě.

A protože já už co vyprávět nemám, loučím se. Jen ještě jednu věc: za vaše modlitby, kterých je (obzvláště na táboře) vždy velmi třeba, vám děkujeme my všichni, kdo jsme se na přípravě a organizaci celé akce podíleli – otec Jan, teta Lída, Maruška Kamarádová, Honza Čermák, Radka Zítková, Jana Pojslová, Vojta Smolka, Zdeněk Provazník a „jako poslední já, nedochůdče“, Vojtěch Pleskot.

(Pozn. red: ponecháno bez úprav☺)

ALBÁNIE 2007

Je čtvrtek 6. září večer a otec Jan, Lída Buriánová, Zdeněk Provazník a já nasedáme do auta. Cílem naší cesty je země orlů, Albánie.

Začalo to vlastně už před minulými Velikonocemi, kdy se otec Jan dozvěděl, že jedny sestry františkanky na severu Albánie hledají na svátky kněze. Protože měl stejně v úmyslu o Velikonocích někde vypomáhat, rozhodl se vypravit právě tam. Nicméně tím nic neskončilo. Otec Jan se do Albánie vypravil i letos na Velikonoce a díky vaší štědrosti, milí strašničtí, s sebou mohl vzít rovněž nemalý výtěžek letošního pečení misijních koláčků, právě na pomoc těm nejpotřebnějším v Albánii. Čas plynul a Lídu napadla myšlenka, že

by nebylo úplně od věci trochu více poznat, jak lidé v jedné z nejhudších zemí Evropy žijí. A tak jsme se rozhodli, že se tam na týden vypravíme.

Oproti Kosovu, které je víceméně náhorní plošinou jen s nižšími kopečky, je sever Albánie hornatý. Samotné vrcholky jsou často skalnaté a bělost kamene jim dodává důstojnosti. Úbočí porůstají drobné listnaté keřiky, nyní na podzim již značně spálené horkým letním sluncem. A právě zde v horách žije nepočtená menšina křesťanů. V blízkosti chudých domků, často rozestých po úbočích a dostupných jen po vyšlapaných pěšinách, lze nalézt malá políčka s obilím, kukuřicí a jinými plodinami, pasoucí se skot či ovce a v neposlední řadě také liány s hroznovým vínem. K jistému standardu, jak jsme viděli, však patří i televize se satelitem na střeše domu.

Lidé zde přes značnou chudobu dokáží být opravdu štedří. O tom jsme se sami mohli přesvědčit hned první večer, když jsme byli pozváni na večeři jedněmi albánskými známými otce Jana, kteří nám nabídli opravdu bohaté pohoštění. U stolu, kolem něhož seděli jen muži (zdejší společnost je silně

patriarchální, se ženami jsme se jen krátce pozdravili), se vystřídalo několik chodů. A nechyběla ani zapnutá televize. Jak jsme měli možnost poznat, nejen způsob života, ale i zvyky se značně liší od těch našich.

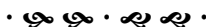
V Albánii jsou ještě téměř na každém kroku patrné stopy minulého socialistického režimu Envera Hodži: ať už to jsou tisíce bunkrů a strážní budky rozesté po krajině anebo bývalé sklady munice či potravin, nyní rozbořené a prázdné. Rovněž stav silnic je často velice špatný a na mnohá místa se nelze dostat jinak než na koni nebo pěšky. Možná také proto celkem důležitý dopravní prostředek na cestě ze samotného severu do většího města Skadaru představuje trajekt, jedoucí jednou, nyní v létě dvakrát, denně a převážející vždy několik desítek aut. Jak asi potvrdí každý, kdo zde cestoval, ona 30 km dlouhá vodní cesta, údajně jedna z nejkrásnějších na světě, je opravdu nádherná.

Pokud byste po severu Albánie chtěli cestovat a čekali byste na autobus, asi byste se nedočkali. Kdo nechce putovat pěšky a nemá vlastní auto, může si však zastavit nebo objednat dovážku, takový malý mikrobús asi pro deset lidí. Tak jsme postupovali i my, když jsme se rozhodli vyrazit ještě s několika našimi albánskými známými na výlet do údolí řeky Valbony. I tento výlet nás jen utvrdil v přesvědčení, že příroda je v Albánii prostě překrásná.

Křesťané, kteří si uchovali víru i v období pronásledování, si po pádu komunismu postavili řadu malých prostých kostelíků, kde se mohou o nedělich scházet k bohoslužbám slova, a je-li náhodou přítomen nějaký kněz, i k slavení eucharistie. Kostelíky jsou podobně jako domy lidí, kteří v horách žijí, často jen obtížně přístupné. Ve dvou takových kostelících sloužil v neděli dopoledne otec Jan mši svatou. A bylo radostné vidět tolik dětí, které i přesto, že musely ze svých domovů ujít značný kus cesty, na mši svatou přišly.

Bylo by jistě možné daleko podrobněji vyprávět o naší cestě, o tom, kde všude jsme byli a co všechno jsme viděli a prožili. Nicméně mám za to, že i sebeobsáhlejší vypravování by jen stěží mohlo věrně a pravdivě vykreslit, jak zde lidé žijí, jaké mají radosti, ale i starosti a bolesti. Přesto jsem se vám, milí strašničtí, pokusil nabídnout z naší krátké cesty alespoň několik střípků, které snad život v Albánii pomohou přiblížit.

Vojtěch Smolka

● několik poznámek ke správnému přijímání Eucharistie

V měsíci červnu jsme oslavili Slavnost Těla a Krve Páně, proběhla první svatá přijímání, proto mi u této příležitosti dovoluji několik poznámek ke správnému přijímání eucharistie.

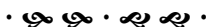
Zřídka se připomíná aby křesťan k přijímání přistupoval s vírou a řádně připraven, nikoli ve stavu těžkého hříchu. Ve mši svaté slavíme eucharistii a eucharistickému Kristu vzdáváme také úctu. Celebrant po proměňování pokleká a klaní se, věřící klečí. Stejně tak celebrant pokleká i před svatým přijímáním. Máme možnost volby eucharistii přijímat buď do úst nebo na ruku. Těsně před svatým přijímáním mnozí klekají. Když klečíme při „Pane, nejsem hoden“, patřičnou úctu jsme již vzdali, a před přijímáním už proto není nutno znovu bezprostředně poklekat. Někteří věřící chtějí přijímat v kleče. To je jistě možné. Stává se ovšem často, že když přijímající náhle před knězem klekne, ten má pocit, že věřící najednou někam zmizel. Často totiž klečícího přes nádobu, z níž podává, nevidí.

Ten, kdo přijímá na ruku, nastaví řádně jednu ruku, druhá je podložena. Ruce drží ve výšce hrudi, aby si jich kněz mohl všimnout. Někteří přijímající mají tendenci brát od kněze svatou hostii přímo do svých prstů. Není to ovšem

správné a navíc je nebezpečí, že hostie může upadnout. Věřící přijímá hned na místě; nelze si odnášet eucharistii v ruce kamkoliv jinam. V takovém případě podávající požádá přijímajícího, aby na místě přijal. Někteří věřící mají zlovyk před nebo po přijímání něco podávajícímu vyřizovat – pozdravy, vzkazy atd., což se na toto místo naprosto nehodí. Před svatým přijímáním ani po něm se nekřížujeme, ani po přijímání na místě neklekáme. Kristus je v nás, neseme ho v sobě, odcházíme hned na své místo. V lavici se klaníme Kristu v eucharistii, kterou jsme přijali, modlíme se, hovoříme s ním jako se svrchovaným Pánem a dobrým božským přítelem. Zvláště v tuto chvíli se vyhneme bavení se s druhými!

(výňatek z dopisu)

Kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský

● SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ

Bylo by nejspíš divné uvést tento zpravodaj jako „svatováclavský“ bez zmínky o svatém Václavovi.

„Všecky křesťanské dynastie a všecky pokřtěné národy měly ctižádost, aby byly zastoupeny před Bohem, před křesťanstvem a před dějinami někým, kdo by připojil k svým pozemským titulům a ctnostem šlechtický titul nejvyšší, titul vyvoleného Božího. Obyčejně se rodí títo královští svatí v prvním křesťanském úsvitu té nebo oné země nebo v nejplnějším rozkvětu horoucího středověku.

Český Václav, norský Olaf, anglický Edvard, uherský Štěpán, ruský Vladimír, německý Jindřich a ostatní tvoří řadu zakončenou oslňujícím zjevem křížáka na trůně, Francouzem Ludvíkem.

Čechu Václavovi patří zajisté v této posloupnosti místo mezi nejpřednějšími. Byl to ovšem nejprve jeho vlastní národ, který ho - za souhlasu všeho křesťanstva - korunoval korunou nezrušitelnou a který ho hlasitě uznával za svého delegáta u Boha i u lidí stejně v době Karlově, jako za bouří husitských, v době pobělohorské jako v začátcích zápasu o obnovenou politickou samostatnost českého národa v devatenáctém století. I když český národ jako celek přestával věřit po křesťansku, spanilá postava mladého knížete z úsvitu Českých dějin ztělesňovala pro všechny ideál nejlepších vlastností kmene a táhla k sobě sympatie a úctu všech českých srdcí.“

Takto psal v roce 1954 o světcích spisovatel Jan Čep. Kolik už toho bylo o svatém Václavovi řečeno a napsáno, kolik kostelů nese jeho jméno, kolik obrazů bylo namalováno a soch vysocháno, dlouho bychom počítali.

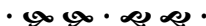
A pokud na internetu zadáme heslo svatý Václav, je nám nabídnuto velké množství stránek, které obsahují životopis světce z encyklopedií nebo více či méně zdařilé studie a diplomové práce týkající se českého knížete, ale také

např. názvy kopců, ubytovacích zařízení a vináren, které nesou svatováclavské pojmenování, až po dávné zvyky a obyčeje, jež přinášel samotný svátek. Pouť do Staré Boleslavi, do místa, kde byla prolita Václavova krev, je dlouholetou tradicí a díky pozornosti, která je jí věnována v posledních letech ze strany samotného města i sdělovacích prostředků je opravdu poutí celého národa.

Biskup František Radkovský začínal svoji homilií v roce 2005 těmito větami: „*Všichni cítíme, že svátek svatého Václava je jiný než svátky ostatních světců, našich ochránců a patronů. Je to proto, že svatý Václav je patronem naší země v tom nejvlastnější smyslu slova. Národ si ho během staletí takto vybral, uctíval ho a vzýval o pomoc. A protože mnohokrát tuto jeho pomoc zakusil, učinil ho dokonce Dědicem České země, což je něco ještě mnohem víc. Nevím, jestli nějaký jiný národ, nějaká jiná země, má svého Dědice, který nad ní bdí jako nad svým dědičným údělem a ochraňuje ji, jako je tomu u nás po víc jak tisíc let.*“

Oslavy začínají již navečer před vlastním svátkem mší svatou a nešporami, vrcholí v den následující slavnostní bohoslužbou. I letos nám sváteční dny nabízí více možností být účastní na slavení a to nejen v Boleslavi, ale i v Praze.

Děkujeme tedy Bohu za svatého Václava a ke svatému Václavu volejme: „...pros za nás Boha...“
Marie Mocová

V našem kostele lze s úsměvem pozorovat zvláštní jev, který je vtipně vystižen v knize MURPHYHO ZÁKONY O CÍRKVI od Tomáše Marného z Bludovic:

Murphyho zákon odstupňované posvátnosti sv. přijímání:

I když je jenom jeden Pán Ježíš, který je nerozdílně přítomen v každé proměněné hostii, podle intuice Božího lidu je sv. přijímání z rukou kněze rozhodně posvátnější než z rukou laika.

Praktická aplikace zákona:

Podává-li sv. přijímání kněz a akolyta (příp. jiný pověřený laik), u kněze bude fronta rozhodně delší než u akolyty. A i kdyby už u akolyty bylo prázdno a přítomný kněz nestíhal, málokdo se z jeho fronty přemístí k akolytovi.

Kropáčkové vysvětlivka:

„Vždyť co by si pan farář pomyslel, že dáme přednost nějakému nedosvěcenci?!“

Bohoslužby v našem kostele:

pondělí – pátek 18 hod.
sobota 7, 18 hod.
neděle 7, 9, 10.30 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)

živý růženec každé první pondělí v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: hodinu před každou mší svatou

Osobní rozhovor s knězem a návštěva nemocných: dle domluvy

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek, po mši svaté

Výuka náboženství: dle rozvrhu

Farní charita: poslední úterý v měsíci, po mši sv. v učebně

Mládež (13-17 let): neděle po večerní mši sv.

Rozhovory o víře pro mládež(kolem 20 let): pátek 19 hod.

Lectio divina (dospělá mládež): první sobota v měsíci 20 hod.

Ministranti: jednou v měsíci

Chránová hud. skupina KAAOKAZHATIA: zkoušky-neděle od 9.15 hod.
v klubovně

Farní knihovna půjčuje knihy: středa 16.30 - 17.45 hod.
neděle 10 - 11 hod.

Mateřské centrum: středa 9.30 hod.

Senioři: druhé úterý v měsíci dopoledne od 10 hod.

Farní kavárna: neděle 8 – 12.30 hod.

Sport: sobota 15 hod.

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na **www.farnoststrasnice.cz**